

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΠΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ» ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Μιά επίσκεψις στην συνοικία του Ἁγίου Ἰουλιανού του Φτωχοῦ. Οἱ θαμῶνες τῶν κέντρων τοῦ «Δημοπρατηρίου» φτωχοὶ φοιτηταί, δυστυχισμένες γυναῖκες καὶ «ξαφρισταί» τῶν διαβατῶν. Τὸ «ἐνεχυροδανειστήριο» τοῦ Μπαρμπα-Γκό. Μιά λωποουσία στὸ ξενοδοχεῖο «Μάζεστικ». Πῶς ἔκαναν φτερά διακόσια ζευγάρια παπούτσια! Μιά ἐπιτυχία τοῦ ἀστυνομικοῦ Μαρσέλ Φλοσὺ κλπ.

Ο Μαρσέλ Φλοσὺ, ὁ καλύτερος μυστικὸς ἀστυνόμος τοῦ τμήματος τῆς καταδιώξεως τῶν ἐγκληματιῶν, ἦρθε μιά μέρα στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ δήλωσε:

— Πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσης σ' αὐτὴ τὴν ἔρευνά μου. Θὰ δῆς ἕνα σωρὸ περιέργια πράγματα.

— Ἀδύνατον! τοῦ ἀπάντησα. Βαρέθηκα πειὰ νὰ βλέπω ἐγκληματίας! Ὅλοι τους ἔχουν τὰ ἴδια κοινὰ γνωρίσματα καὶ μεταχειρίζονται τὰ ἴδια ἀποτυχημένα «κόλπα». Προτιμῶ νὰ καπνίσω μιά λίπα κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι μου.

— Ἐχεις ἄδικο. Δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο τεμπέλης, παρατήρησε ὁ Φλοσὺ. Ἄν θέλῃς πᾶμε μαζὺ ὡς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανού τοῦ Φτωχοῦ! Θὰ σοῦ δοῦν ἡ εὐκαιρία νὰ γράψῃς μιά πρωτότυπη καμπάνια.

Ἦξερα καλὰ αὐτὴ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ἐκκληρούλα, γιατί ὅλος ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Παρισιῶν συγκεντρώνεται ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ κἀνῃ τίς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις του. Στὰ μικρὰ καταστήματά τῆς καταφεύγουν οἱ σπουδασταὶ γιὰ νὰ πουλήσουν τὰ... μισα ρούχα τους καὶ τὰ βιβλία τους καὶ σ' αὐτὰ ἡ φτωχὴ γυναῖκες τῆς κοσμοπόλεως κάνουν τίς προμήθειες τοῦ ρουχισμοῦ τῆς χρονιάς τους.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῶν δυστυχισμένων κυκλοφοροῦν ὅμως καὶ διαφοροὶ ἀπατεῶνες, οἱ ὁποῖοι προπαθοῦν νὰ πουλήσουν τὴν «ἐσοδεία» τῆς προηγούμενης μέρας: ἕνα κλεμμένο ρολόγι, μιά ρόδα αὐτοκιήτου, ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ἀκόμα κι' ἕνα καρροτσάκι μωροῦ!

— Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κἀνῃς σ' αὐτὴ τὴ συνοικία; ρώτησα τὸν Φλοσὺ.

— Θέλω νὰ συναντήσω τὸν «ἄσσο» τῶν λωποδυτῶν, τὸν περίφημο Μπαρμπα-Γκό! Εἶνε ὁ «βασίληας» τους. Μὰ σήμερα ἔχει παρατηθῆ ὑπὸ αὐτὸ τὸ ἀξίωμα του καὶ ἔχει ἐνοῖξῃ ἕνα μικρὸ ἐνεχυροδανειστήριο κοντὰ στὴν ἐλληνικὴ ἐκκλησία. Σ' αὐτὸ τὸ κατὰστημα βρίσκονται τὰ πιὸ παράδοξα καὶ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ πράγματα. Ἄλλοτε καὶ ὁ ἴδιος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας τύπους.

Ἄκολούθησα τὸν Φλοσὺ χωρὶς πειὰ νὰ τολμήσω νὰ πῶ λέξι. Κατάλαβα ὅτι εἶχε δίκην πού ἐπέμενε νὰ μὲ πάρῃ μαζὺ του. Βοηθῶντας με σ' αὐτὴ τὴν νέα ἔρευνά μου, ἔβγαζε μιά παλὰ ὑποχρέωσι πού εἶχε πρὸς μένα. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τοῦ στερήσω αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ «Δημοπρατήριο» εἶχε μεγάλη κίνησι. Ὡστόσο, μπορούσαμε νὰ κυκλοφοροῦμε μὲ ἐλευθερία, γιατί στὴν ἐμφάνισι τοῦ Φλοσὺ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος πού τὸν ἤξερε, ἔσπευδε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Τὸ ἐνεχυροδανειστήριο τοῦ Μπαρμπα-Γκό ἦταν μιά στενόμακρη εἴσοδος. Στὸ βάθος τῆς, πίσω ἀπὸ ἕνα τεζάκι, καθόταν ὁ «βασίληας» τῶν λωποδυτῶν καὶ κάπνιζε ἡσυχος τὴν πίπα του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά διαβολικὴ ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια του λάμπαν παράξενα, ὅπως τὰ μάτια ἑνὸς τρελοῦ!

Ὁ Φλοσὺ προχώρησε ὡς αὐτὸν μὲ θιαστικὸ θῆμα καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιά πολὺ... κολακευτικὴ φράσι.

— Γειά σου, γρηὰ ἀλεπού! τοῦ φώναξε. Ἐρχομαι πάλι νὰ ζητήσω τὴ συνδρομή σου.

Ὁ μπάρμπα-Γκό τοῦ ἔρριξε μιά ἐρευνητικὴ ματιὰ καὶ χαμογέλασε.

— Σοῦ ἔφτιαξε τίποτε ὁ Ντεντέ;

— Ὁχι, μὰ χθὲς τὸ βράδυ κάποιος δικός σας ἔκλεψε τὰ παπούτσια ὅλων τῶν ἐνοίκων τοῦ ξενοδοχείου «Μάζεστικ». Καθὼς ἐξακρίβωσα, αὐτὸς ὁ σατανᾶς εἶχε καταφέρει νὰ προσηληθῇ ὡς ὑπηρέτης. Ἐνα βράδυ λοιπὸν πού οἱ ἐνοικοὶ ἔβγα-

λαν, ὅπως πάντα, τὰ παπούτσια τους ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα στὸν διαδρομὸ γιὰ νὰ τὰ γυαλίση ἢ ὑπηρεσία τοῦ ξενοδοχείου, αὐτὸς τὰ μάζεψε σ' ἕνα σακκὶ καὶ ἐξαφανίστηκε.

— Νά, μιά πρώτης τάξεως δουλειά! φώναξε μὲ ἐνθουσιασμό ὁ Μπαρμπα-Γκό. Αὐτὸς ὁ κατεργάρης θὰ ἔκανε τὴν τύχη του.

— Ναι, ἔκλεψε διακόσια ζευγάρια παπούτσια! τοῦ δήλωσε ὁ Φλοσὺ.

Ὁ «βασίληας» τῶν λωποδυτῶν ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὰ παράπινα τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ «κόλπο» τοῦ ὑπηκόου του, ἄρχισε νὰ κἀνῃ λογαριασμοὺς μὲ μιά κιμωλία.

— Διακόσια ζευγάρια ἐπὶ σαράντα φράγκα...

Ἐπειτα ὅμως συνῆλθε καὶ εἶπε στὸν Φλοσὺ μὲ ἀμηχανία!

— Μὲ συγχωρεῖς, Φλοσὺ, πού παραφέρθηκα. Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ «κόλπο» εἶνε πολὺ πρωτότυπο. Μόνο τρεῖς ἄνθρωποι θὰ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνουν: Ἐγώ...

— Καὶ ποιοὶ ἄλλοι; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Φλοσὺ.

— Μὲ ξέρεις γιὰ προδοτή; τοῦ παραπονέθηκε ὁ λωποδύτης. Μπορεῖ νὰ εἶσαι φίλος μου, μὰ ἡ φιλία μας δὲν θέλω νὰ ζημιώῃ τὸς παληοὺς συντρόφους μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἀπάντησε στὸν Μπαρμπα-Γκό. Μὲ ἀδιαφορία ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ παλὰ εἶδη τοῦ καταστήματος τοῦ λωποδύτη. Καὶ ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἔλαμψαν παρόξενα. Εἶχε ἀνακαλύψει τὴ στολὴ ἑνὸς γκρούμ. Μὲ τὸ φακό του ἐξήτασε τότε προσεχτικὰ τὸ περιλαίμιό τῆς καὶ κράτησε προσεχτικὰ μιά μαύρη τρίχα πού ἦταν ἐπάνω του.

— Πόσον καιρὸ ἔχεις αἰτῆ τὴ στολὴ ἐδῶ πέρα; ρώτησε τὸν λωποδύτη.

— Πάνω ἀπὸ ἕξι μῆνες. Μοῦ τὴν εἶχε ἀφήσει ἐνέχυρο ἕνας κάποιος Ρισάρ. Μὰ δὲν ξαναφάνηκε νὰ τὴν πάρῃ.

— Καὶ δὲν τὴ φόρεσε πειὰ κανεὶς; τὸν ρώτησε ὁ Φλοσὺ.

— Κανεὶς! τοῦ δήλωσε μὲ βεβαιότητα ὁ «βασίληας» τῶν λωποδυτῶν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας νέος εἴκοσι χρόνων μπῆκε μέσα στὸ κατὰστημα καὶ ἔδωσε μιά πληροφορία στὸν Μπαρμπα-Γκό. Ὑστερα πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιά γωνιὰ ἀμίλητος.

— Τὶ εἶνε τοῦτος πάλι; ἔκανε ὁ Φλοσὺ.

— Εἶνε ὁ ὑπάλληλός μου Μαρσέλ. Ἡ δουλειὰς πᾶνε καλὰ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πάρω κάποιον νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ὁ ἀστυνομικὸς κύτταξε προσεχτικὰ τὸν Μαρσέλ. Ἐπειτα μὲ ἀπάθεια τοῦ ἔβγαλε μιά τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά του καὶ τὴν κύτταξε μὲ τὸ φακό του μαζὺ μ' ἐκείνη πού εἶχε θρῆ. Ἦταν ὅμοιες.

— Ἐλα δῶ, νέε μου, εἶπε τότε μ' αὐστηρότητα στὸν Μαρσέλ. Γιὰ φόρεσε αὐτὴ τὴ στολὴ τοῦ ὑπηρέτη.

Ὁ Μαρσέλ μὲ μιά ἀνεξήγητη νευρικότητα φόρεσε τὴ στολὴ τοῦ γκρούμ. Τοῦ πήγαινε θαυμάσια.

— Λαμπρά, ἔκανε ὁ Φλοσὺ. Καὶ τώρα ἂν εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλεις φασαρίες μὲ τὴν ἀστυνομία, πρέπει νὰ μᾶς δείξης πού ἔχεις κρυμμένα τὰ παπούτσια πού ἔκλεψες ἀπὸ τὸ «Μάζεστικ».

Ὁ Μαρσέλ ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ὁ Φλοσὺ τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα, γιατί τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες. Ὅσο γιὰ τὸν Μπαρμπα-Γκό, ὁ «βασίληας» τῶν λωποδυτῶν εἶχε μείνει κατὰπληκτος.

— Πῶς; Αὐτὸς, ὁ Μαρσέλ, ὁ ὑπάλληλός μου ἦταν ὁ λωποδύτης; Κι' ἐγὼ τοῦ εἶχα τὴν ἐμπιστοσύνη! διαμαρτυρήθηκε. Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Φλοσὺ, πού σᾶς ὑπέβαλα σ' αὐτὸ τὸν κό-

{Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 49}

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος

ΣΤΟ ΑΚΤΡΟΝ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ.. ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια εκ της 8ης σελίδος)

πο. Μά πρέπει νά σᾶς βεβαιώσω ὅτι ὁ Μαρσέλ φαινόταν ἕνα καλὸ καὶ τίμιον παιδί. Δὲν ξέρω πῶς ἐχάλασε.

— «Ε, «μ' ὅποιον δάσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματα θά μάθης», τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ Φλοσὺ. Βάζω στοίχημα ὅτι τοῦ ἔχεις διηγηθῆ ὅλα σου τὰ κατορθώματα καὶ φυσικά ὁ Μαρσέλ ζήτησε τὴ δόξα σου!

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Μπάρμπα-Γκό ἀναγκάστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγο νά πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ κλοπιμαῖα. Τὰ εἶχε κρυμμένα μέσα σὲ δυὸ κάσες. Εἶχε σκοπὸ νά τὰ πουλήσῃ σιγά-σιγά στοὺς διάφορους πελάτες τοῦ ἀφέντη του καὶ νά κερδίσῃ ἔτσι ἕνα σωρὸ λεφτά.

Ὁ Μπάρμπα-Γκό αὐτὸ τόν... συναγωνισμὸν τὸν θεωροῦσε μεγάλη... ἀτιμία καὶ γιὰ εὐχαρίστησί του παρέδωσε τὸν Μαρσέλ στὸν ἀστυνομικό. Κι' ἐκεῖνος τὸν ὠδήγησε στὸ τμήμα.

Ὅταν πάλι μείναμε μόνοι μετὰ τὸν Φλοσὺ, τοῦ ζήτησα νά μου ἐξηγήσῃ πῶς μετὰ τὴν εὐκολία εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸν λωποδύτη.

— Ὁ ἀστυνομικός, μοῦ ἀπάντησε, πρέπει νά ἔχῃ καλὸ μνημονικό. Ὅταν λοιπὸν μοῦ ἀνέφεραν πῶς εἶχε γίνει ἡ κλοπὴ τοῦ «Μάζεστικ», ὑπωπτεύθηκα ὅτι κάποιος θὰ εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ ὑπῆρέτη. Τότε θυμήθηκα ὅτι εἶχα δῆ τὴ στολὴ ἑνὸς γκρουὺμ στὸ κατάστημα τοῦ Μπάρμπα-Γκό. Ἡ πρώτη δουλειὰ μόλις πῆγαμε λοιπὸν ἐκεῖ πέρα, ἦταν νά δῶ ἂν αὐτὴ ἡ στολὴ ὑπῆρχε ἀκόμη ἐκεῖ. Καὶ πράγματι ὑπῆρχε. Ὅταν ὁμως τὴν ἐξέτασα μετὰ τὸ φακό μου, εἶδα ὅτι εἶχε φορεθῆ, ἐντελῶς πρόσφατα, γιὰ τὴ στολὴ μου, ὡς γνωστόν, ξυρίζεται δυὸ φορές τὴ μέρα. Μά ἡ βεβαίωσις τοῦ λωποδύτη ὅτι εἶχε νά φορεθῆ αὐτὴ ἡ στολὴ τρεῖς μῆνες, μ' ἔκανε στὴν ἀρχὴ νά τὸν ὑποπτεῖται ὡς συνένοχο. Κ' ἴσως ὁ Μπάρμπα-Γκό νά εὕρισκε τὸν μελᾶ του, ἂν ἐντελῶς τυχαῖα δὲν παρουσιαζόταν ὁ Μαρσέλ, ὁ δράστης τῆς κλοπῆς τοῦ «Μάζεστικ».

Ἀναγκάστηκα νά συγχαρῶ τὸν Φλοσὺ γιὰ τὶς ἐπιτυχεῖς ἔρευνές του κ' ὕστερα πῆγα στὴν ἐφημερίδα μου γιὰ νά σᾶς γράψω αὐτὸ τὸ κομμάτι πού διαβάσατε.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 23)

Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα, καὶ μιὰ ξανθιά νεαρὴ γυναῖκα μπῆκε μέσα καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του... Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ἀλλὰ λυγερὴ, μετὰ μαῦρα ὑγρά μάτια, μετὰ μυτίσια τσαχπίνικα ἀνασηκωμένα, καὶ μετὰ χεῖλη δροσερά... Φοροῦσε μαῦρο γουνένιο ἐπανωφόρι, πανάκριβο καὶ σπάνιο...

Φιλήθηκαν μετὰ διάχουσι... Ξαφνικά ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε, κ' ἡ γυναῖκα κυλίστηκε αἱματόφυρτη στὸ πάτωμα!...

Τρόμαξα, ξύπνησα ἀπ' τὴ νάρκη μου —δίχως νά πρυλάθω νά δῶ ἄλλα— καὶ διηγήθηκα τὰ ὅσα ἄσχετα μετὰ τὴν ὑπόθεσί του εἶδα, στὸν συμπαθητικὸν πελάτη μου!... Δὲν ἤξερα κιόλας τί νὰ τοῦ πῶ: Ἐκεῖνος μετὰ ῥώτησε γιὰ ἐπιχειρήσει καφέδων, κι' ἐγὼ τοῦ μίλησα γιὰ δράματα ἐρωτικά!

—Κυρία μου, μετὰ φωτίσατε μετὰ τὸ παραπάνω! μοῦ εἶπε τότε ὁ νέος, ταραγμένος ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀγενέστατα σαρκαστικὸν τόνον στὴ φωνή του. Ὁ νέος μετὰ τὴν οὐλὴ πού μοῦ περιγράψατε εἶνε ὁ συνεταῖρος μου!... Κι' ἡ νεαρὴ γυναῖκα μετὰ τὴν ἀνασηκωμένη μυτίσια εἶνε ἡ σύζυγός μου!... Ἐγὼ σᾶς ῥώτησα γιὰ τοὺς καφέδες μου, κι' ἐσεῖς μοῦ λέτε ὅτι ἡ σύζυγός μου θά μετὰ ἀπατήσῃ μετὰ τὸν συνεταῖρο μου!... Σᾶς λέω λοιπὸν, ὅτι ἔχω ἀπόλυτη, τυφλὴ ἐμπιστοσύνη καὶ στοὺς δυὸ τους... καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀμφιβολές—σάν καλοθελητοῦ—πληροφορίες σας!!!

Μοῦ ἔστρεψε τὴ ράχι, κι' ἔφυγε...

Κι' ὁμως: Ὑστερα ἀπὸ ἐνάμιον μῆνα περίπου, διάβασα στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ κ. Α... Π..., ὁ νέος δηλαδή πού μ' ἐπισκέφθηκε, συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν σύζυγό του καὶ τὸν συνεταῖρο του νά τὸν ἀπατοῦν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο... Κι' ἔξαλλος ἀπ' τὴν ἀγανάκτησί του τότε ἐπυροβόλησε καὶ τραυμάτισε σοβαρῶς τὴν σύζυγό του, ἐπὶ δεξιᾷ πλευρῷ της!

Ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΟΥ ΤΖΟΕ ΛΟΥΪΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 26)

καὶ τὸν «ἐλύντσαραν» κι' αὐτὸν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀστυνομικῶν! Ὑστερα ἔβαλαν φωτιὰ στὸ μαγαζὶ του κι' ἔρριξαν μέσα στὶς φλόγες τὸ κατακομματιασμένο πτώμα του...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, μιὰ ὁμάς μαύρων, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πού ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος πλαγιοφυλακῆς, ἔσπασε τρία ὄπλο-πωλεῖα κι' ἄρχισε νά μοιράζῃ περιστροφὰ, σφαῖρες καὶ μικρὰ ὄπλοπολυβόλα. Οἱ ἀστυνομικοὶ τώρα τὴν εἶχαν ἄσχημα! Ἐπρεπε νά ἐξοπλισθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ν' ἀφήσουν τὴν τακτικὴ τῆς ἀμύνης μετὰ τὰ δακρυγόνα ἀέρια. Γρήγορα, λοιπὸν, ἔκλεισαν τὶς ἐξόδους μιᾶς μεγάλης πλατείας, ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσε ἡ διαδὴλωσις, ἄφησαν ἕναν μόνον στενὸ δρόμο ἐλεύθερο κι' ἔκαναν τὴν πρώτη ἐπίθεσι κατὰ τῶν μαύρων.

Στοὺς πυροβολισμοὺς τῶν πόλισμαν, οἱ θαυμασταὶ τοῦ Τζόε Λούϊς τὰ ἔχασαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, ὁμως, χωρὶς νά ξέρουν τί κάνουν ἀπὸ τὸν ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸν τους καὶ τὴ λύσσα τους, ἀναποδογύρισαν μερικὰ λεωφορεῖα, ταμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἄρχισαν κι' αὐτοὶ ν' ἀπαντοῦν στοὺς ἀστυνομικοὺς μετὰ τὰ περιστροφὰ τους καὶ τὰ ὄπλοπολυβόλα τους.

Ἡ κατάστασις ἦταν κρίσιμη καὶ θά κατέληγε ἀσφαλῶς σὲ μιὰ φονικὴ μάχη, πρωτοφανοῦς ἀγριότητος, ἂν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου δὲν εἶχε μιὰ μεγαλοφυᾶ ἔμπνευσι. Διέταξε ἀμέσως νά κινητοποιηθοῦν ὅλες ἡ πυροσβεστικὲς ἀντλίες τῆς πόλεως κι' ἐπειδὴ ἡ πλατεία ἦταν σκοτεινὴ καὶ, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸ σκοτάδι ἔδινε θάρρος στοὺς μαύρους, ζήτησε νά τοῦ φέρουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους ἰσχυροὺς στρατιωτικοὺς προβολεῖς.

Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ πλατεία ἦταν κατάφωτη! Οἱ μαῦροι, μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα ἔχασαν ἀμέσως τὸ ἠθικὸν τους. Αὐτὴ ἡ στιγμή ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴν δρᾶσι τῶν πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν! Ἀκατάσχετοι χεῖμαρροι νερῶν, πού ἔπαιρναν μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψιν ἀπὸ τοὺς προβολεῖς, διέλυσαν μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη διαδὴλωσι τῶν μαύρων καὶ ἡ πόλις τοῦ Σικάγου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία πού εἶχε κρατήσῃ δυὸ δλόκληρες ὥρες, ἠσύχασε!...

Περὶ τὸ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἡ Ἀστυνομία, τὴν ἴδια νύχτα, ἐνήργησε περισσότερες ἀπὸ χίλιες συλλήψεις. Μέχρι τῆς στιγμῆς, ὁμως, δὲν ἔχει ἐξακριβώσῃ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους θαυμαστάς τοῦ Τζόε Λούϊς «ἐλύντσαραν» τὸν πόλισμαν Πέτερσον καὶ τὸν λευκὸ ἔμπυρο. Κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θά τοὺς ἀνακαλύψῃ ποτέ!...

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

(Συνέχεια εκ της 7ης σελίδος).

Ὁ Μιχαλῖος ἦταν ὄλο εὐθυμία:

Στῶπα καὶ στὸ ξαναλέω,

πάλλι θέλεις νά στὸ πῶ;

Ἐκαλτσούνωτη στὴ βρούσι

ἄλλοτε νά μὴ σὲ δῶ...

— Ἐ, εἶδατε πολλὰ ἀξιοθέατα; τοὺς ῥώτησε ἡ Συρματζούδα, στρώνοντας τὸ τραπέζι γιὰ νά φᾶν. Ἐμεινες εὐχαριστημένη;

— Ἄν εἶδαμε, λέει!.. ἀπήντησεν ὁ Μιχαλῖος. Σωρὸ ἀξιοθέατα. Τὸ «Ἐποβρύχιο», τὸ Φάληρο, τὴ «Νυχτερίδα» τῆς λεωφόρου τοῦ Συγγροῦ, τὸ «Κόκκινο Κορίτσι», τὰ «Τρία Δένδρα», τὸ «Κυπαρίσσι», τὸ Νεκροταφεῖο, τὴν «Κόρη τῆς Γειτόνισσας», τὰ «Δυὸ Περιστερία». Τοὺς «Μπεκρήδες» δὲν εἶδαμε ἀκόμα, μά θά τοὺς δοῦμε καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα αὔριο. Ἐχομε καιρό!... Θά τὰ μάθῃ ὅλα ἡ ξαδέρφη μας.

— Μοῦ φαίνεται, σκεπτόταν ἡ ξαδέρφη, πῶς τὴν Ἀθήνα τὴ μαθαίνει κανένας πιὸ καλὰ, διαβάζοντας στὴ Ζηλιάχωθα, παρὰ σάν ἔρχεται ἔδῳ πέρα...

— Ἐννοια σου, τὴν διέκοψε ἡ Συρματζούδα, καμαρώνοντας, καὶ θά σοῦ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ Μιχαλῖος, σάν νάσουνα ἕκατὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα!...

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ